

[Hans Jacob Sørensen.]

givningen, et Forslag, der praktisk talt gik ud paa, at Tjenestemændene skulde beholde de Lønninger, de havde; vel at mærke ved Udbetalingen, men saa snart Udbetalingen havde fundet Sted, kom Finansministeren og sagde til den paagældende Tjenestemand: Du er jo en Mand, der har haft en stabil Indtægt, du er derfor bedre stillet end andre i vort Samfund; du faar din Lønning, din Indtægt er stabil, nu tager jeg en saa og saa stor Part fra dig. Regeringen har valgt at gaa den Vej at foretage en Nedsættelse af Statens Udgifter til Tjenestemændene, ikke ved at reducere Lønningsbudgettet, men ved gennem en Ekstra-beskatning paa Tjenestemændene at tage saa meget, at man alligevel reducerer deres Lønninger og derved faar Midler til at opretholde Lønningsbudgettet.

Dette Standpunkt er Venstre gaaet imod, idet vi mener det er den fejle Vej at gaa, thi det vil virke i Retning af en tilsyneladende Opretholdelse af Lønniveauet og derigennem Mulighed for et Prisniveau, der slet ikke svarer til de faktiske Forhold. Vi mener, at saaledes som Indtægtsforholdene har forskudt sig her i Landet, kan det blive nødvendigt at reducere alle offentlige Udgifter for derigennem at muliggøre, at vi i det hele taget kan komme ned paa et lavere Prisniveau, men ogsaa for at sikre, at man, selv om man faar mindre Lønningsbeløb udbetalt, har Udsigt til at kunne købe det samme for det, og det Forslag, vi har fremsat, gaar som bekendt ud paa — jeg har haft Lejlighed til nærmere at belyse det her i Folketinget i en Tale i Oktober Maaned sidste Efteraar — at sætte Tjenestemændenes Indtægt i Forhold til de Indtægter, der gælder for hele Befolkningen, taget i Gennemsnit. Vi tror, at det, der herigennem kan naas, ikke blot i givet Tilfælde kan være til Gavn for Statskassen, men det kan ogsaa under ændrede økonomiske Forhold — og her behøver jeg blot at pege paa det, der fandt Sted i Aarene fra 1914—19 — komme til at betyde noget for Tjenestemændene, idet disse Aar jo gav Folk i de frie Erhverv stærkt forøgede Indtægter, hvorimod Tjenestemændene, der havde deres Indtægter fastsat ved Lov, led under, at disse stadig stod fast og slet ikke svarede til de Indtægter, der kunde opnaaes i de frie Erhverv.

Vi har sagt, at Bestemmelserne i de Forslag, her er fremsat, kun vil komme til at virke under særlige Forhold, og ser man de Oplysninger, som følger med de i Betænkningen optrykte Forslag, igennem, vil man

ogsaa se, at for Perioden 1922—30 vilde det ikke have betydet noget, hverken i Retning af Opgang eller Nedgang i Tjenestemændenes Lønninger, ud over det, der allerede var truffet Bestemmelser om, og som var gældende efter den Tjenestemandslov, der blev fornyet i Marts 1931. Men kommer vi ud for at skulde gøre det op — og det kommer vi jo til —, som har vist sig i de senere Aar, nemlig den katastrofale Nedgang i visse Landmænds, den konstante Nedgang i alle Landmænds Indtægter og den ganske givet derefter følgende Nedgang i de øvrige Erhvervs Indtægter, er det sikkert, at saa kan Tjenestemændenes Indtægter heller ikke opretholdes. Den højtærede Finansminister er jo ogsaa klar over det, men har valgt sin egen Vej, gennem denne Særbeskatning af Tjenestemændene, som det nu synes, at Regeringspartierne mere end Finansministeren er ved at blive bange for og derfor vil forlade. Men den anden Vej, som ganske givet ogsaa nødvendigvis maa betædes, nemlig at Lønningskontoen maa nedsættes, tror jeg ikke man kommer uden om, og jeg mener, at naar det sker paa den Maade, vi har foreslaaet, i samme Tempo som Indtægterne i det frie Erhverv er gaaet ned, kan Tjenestemændene heller ikke føle sig haardt ramt, og jeg understreger paa ny, at skulde der ske en Ændring — hvad jeg ikke haaber, men hvad mange frygter — i de økonomiske Tilstande her i Landet, bevirket af vor Kronens eventuelt forandrede Stilling, saa vil der jo ogsaa gennem de Bestemmelser, der er indsat i Forslaget, kunne ydes Tjenestemændene det nødvendige Vederlag for, hvad der kan ske paa det Omraade.

Maa jeg saa til sidst sige, at det Forslag her foreligger, vil jo, ophøjet til Lov, ikke blot betyde noget for Tjenestemændene indenfor Staten og for Statens Udgifter, men det vil ganske givet ogsaa medføre, at Kommunerne vil gaa i samme Retning, og jeg maa indrømme, at der har Finansministeren jo gennem sit Standpunkt til Spørgsmaalet om Nedsækning af Tjenestemændenes Lønninger gennem Beskatning taget hele Kagen for sig, idet han ogsaa beskærer de kommunale Tjenestemænds Lønninger, hvorimod man ved at gaa den direkte, den naturlige Vej, ikke blot vil tage fat for Statens Vedkommende, men vil give Kommunerne Adgang til at følge efter med en Nedsættelse af deres Udgifter, noget, Kommunerne i højeste Grad trænger til.

Parkov: Om de til Normeringslovforslaget stillede Ændringsforslag Nr. 1—4 er